

TUSSEN SAUCISSEN EN ROQUEFORT RECENSIE COMP. MARIUS

Aan de vooravond van een wisselvallige dag verzamelen enkele mensen aan het grasveld bij de watertoren van het Maria Hendrikapark. Het zijn niet zomaar mensen. Het zijn toeschouwers verenigd in de aankoop van een ticket voor *De Schpountz* van Comp. Marius. Zij zijn echter niet zonder vrees, deze toeschouwers. Ze delen namelijk een specifiek soort angst met elke bezoeker die in België al eens locatietheater in openlucht heeft meegemaakt. Deze avond staat namelijk donkergrijsblauw aangestipt in de recente weersvoorspellingen en dat betekent niet veel goeds. Maar uiteindelijk worden zij beloond, deze dappere toeschouwers. Geen spatje regen zal hen raken. Afgezien van een rollende donder die het begin van de voorstelling inluidde en een verdwaalde hond die lustig liep rond te kwispelen, kon de première van Comp. Marius ongestoord plaatsvinden.

Wie of wat is *De Schpountz*? Een goede vraag, voorwaar! De titel van deze voorstelling is in de wandelgangen van Theater Aan Zee al in veel variaties gepasseerd, gaande van *schtroumpf* tot *sjauntz*. Aan de occasionele liefhebber van de fonetische kunst kunnen we meedelen dat het woord dient te worden uitgesproken als volgt: 'sjoents'. Het betekent zoveel als: een schlemiel persoon die meent te kunnen acteren en dit ook met veel eigendunk aan zijn omgeving communiceert. Rotsvast overtuigd van zijn of haar potentieel slijt dit soort filmster zijn of haar dagen hengelend naar een rol in de commerciële film. En is hij of zij tot veel bereid om een grote rol in de wacht te slepen. Irénée Fabre (gespeeld door Kris Van Trier) is zo'n schpountz. Zijn nonkel Baptiste (Koen Van Impe), een zelfverklaarde zakenman (lees: kruidenier) gelooft echter niet in het talent dat zijn neefje beweert te hebben. Tot een internationale filmcrew (Waas Gramser, Frank Dierens en Maaïke Neuville) in het naburige Franse dorp aankomt waar de familie Fabre woont. Die filmploeg komt er, jawel, een film inblikken. Voelt u het tragikomische potentieel dat de Franse scenarioschrijver Marcel Pagnol voor ons in petto heeft?

De spelers van Comp. Marius hebben, sinds zij in 1991 onder die naam begonnen, al heel wat openluchtervaring opgedaan. Vorig jaar nog stonden ze op Theater Aan Zee met *Marius*, de eerste voorstelling van hun zogenaamde Pagnolcyclus. Voor deze editie zijn ze teruggekeerd met de afsluiter van die cyclus. Wat bij *De Schpountz* meteen in het oog springt is het dartele plezier waarmee de mensen van Comp. Marius hun spel spelen. En dat het maar theater is. Dat het medium theater op zich al een soort van farce is - iets wat ze duidelijk maken door elk meerdere personages voor hun rekening te nemen. Deze spelers zijn zich ook voortdurend bewust van de aanwezigheid van het publiek en communiceren wat zij op scène voelen meteen aan hun toeschouwers. Zo lijkt het vergeten van een stukje tekst wel een onmisbaar element in het Mariusiaanse spel te zijn. Het scenario eist aan het einde van de voorstelling sowieso een verdienstelijke rol als rekvisiet op. Of wat te denken van de plotse beveling van *tettekeknijp* bij Kris Van Trier, waardoor die spontaan zijn tekst vergeet? Met de heerlijke gêne van een kleine jongen naast de verboden koekentrommel, lacht hij het publiek toe.

Neuville, Van Impe, Van Trier, Gramser en Dierens spelen een grotesk soort oertheater dat de verschillende kralen van de theatergeschiedenis – waaronder de Griekse komediespelen, de Middeleeuwse passiespelen of de Shakespeariaanse tragikomedies inclusief travestie – mooi aaneenrijgt. Het is het levende bewijs dat het soort theater waarin de bedotters worden bedot en de zot koning is, nog steeds een breed publiek aanspreekt en dat altijd zal blijven doen. Het zal daarbij evenzeer andere mensen tegen de borst stoten en discussies ontlokken waarbij de woorden 'flauw' en 'kinderachtig' in de mond zullen worden genomen. Dat is subjectief en theater is nu eenmaal subjectief.

Aan het einde van de voorstelling meent de lucide geest van nonkel Baptiste het volgende: "Als men mislukt in wat men bedoelt, dan is dat erg. Maar als men slaagt in wat men niet bedoelt: dat is pas erg!" Comp. Marius doet geen van beide. Het gezelschap slaagt in wat het zelf aangeeft te doen, namelijk het tonen van "een onnozele farce die te midden van de saucissen en de roquefort wordt beslecht". Lichtvoetige dialogen en sappige oneliners vlogen het publiek om de oren. En dat konden de toeschouwers smaken. *De Schpountz* is een aangename voorstelling, maar wel aangenaam zonder meer. (HD)

**DE SCHPOUNTZ VAN COMP. MARIUS SPEELT NOG
OP ZO 29/7 EN DI 31/7 T/M VR 3/8 OM 19U IN
HET MARIA HENDRIKAPARK (WATERTOREN)**